

„Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?“ (Lk 6,41)

Ježíš – po noci strávené v modlitbě - sestoupil z hory a vyvolil si své apoštoly. Když přišel na rovinu, pronesl k nim dlouhou řeč, která začíná vyhlášením blahoslavenství.

V Lukášově textu jsou na rozdíl od Matoušova evangelia pouze čtyři blahoslavenství. Týkají se chudých, hladových, trpících a ztrápených, přičemž je k nim přidáno ještě stejně tolik varování bohatým, sytým a povýšeným.¹ Z této Boží slabosti pro ty nejposlednější Ježíš činí své poslání, když v nazaretské synagoze² prohlašuje, že je naplněný Duchem Páně a že chce přinášet chudým radostnou zvěst, zajatým propuštění a svobodu zdeptaným.

Ježíš pokračuje tím, že nabádá učedníky, aby milovali dokonce i nepřátele³, což je poselství, které nachází svou konečnou motivaci v chování nebeského Otce: „Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!“ (Lk 6,36)

Tento výrok je zároveň východiskem pro to, co následuje: „Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. (Lk 6,37). Ježíš pak napomíná pomocí záměrně neúměrného obrazu:

¹ Srov. Lk 6,20-26.

² Srov. Lk 4,16-21.

³ Srov. Lk 6,27-35.

„Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?“

Ježíš skutečně zná naše srdce. Kolikrát v každodenním životě děláme tuto smutnou zkušenost. Je snadné i tvrdě kritizovat chyby a slabosti u bratra nebo sestry, aniž bychom vzali v úvahu, že tím sami sobě připisujeme výsadu náležející pouze Bohu. Skutečnost je taková, že abychom „odstranili trám“ z vlastního oka, potřebujeme onu pokoru, která pramení z vědomí, že jsme hříšníci, kteří neustále potřebují Boží odpuštění. Pouze ten, kdo má odvahu všimnout si vlastního „trámu“, toho, co osobně potřebuje ke svému obrácení, bude moct pochopit, aniž by soudil, aniž by zveličoval, křehkosti a slabosti své i druhých.

Ježíš nás však nevyzývá, abychom zavírali oči a nechávali věcem volný průběh. Chce, aby si jeho následovníci navzájem pomáhali jít kupředu na cestě nového života. Také apoštol Pavel naléhavě žádá, abychom pečovali o druhé - kárali lidi nespořádané, dodávali odvahy malomyslným, ujímali se slabých a byli trpěliví vůči všem.⁴ Jen láska je schopná takové služby.

„Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?“

Jak uvést toto Slovo života do praxe?

Kromě toho, co již bylo řečeno, počínaje touto postní dobou, můžeme prosit Ježíše, aby nás naučil vidět druhé tak, jak je vidí on, jak je vidí Bůh. A Bůh vidí očima srdce, protože jeho pohled je pohled lásky. Abychom si navzájem pomáhali, mohli bychom znovu zavést praxi, která byla pro první skupinu dívek z fokoláre v Tridentu velmi důležitá.

„Na začátku,“ vyprávěla Chiara Lubichová skupině muslimských přátel, „nebylo vždy snadné žít radikálnost lásky. (...) I mezi námi, na naše vztahy, se mohl usadit prach a jednota mohla chřadnout. To se stávalo například tehdy, když jsme si všímaly

⁴ Srov. 1 Sol 5,14.

chyb, nedokonalostí druhých a posuzovaly jsme je, a proto proud vzájemné lásky slábl. Abychom zareagovaly na tuto situaci, nás jednoho dne napadlo uzavřít mezi sebou pakt a nazvaly jsme ho „paktem milosrdenství“. Rozhodly jsme se, že se budeme každé ráno dívat nově na bližního, se kterým se setkáváme - doma, ve škole, v práci atd. Vůbec si nebudeme připomínat jeho chyby, nýbrž všechno přikryjeme láskou. (...) Byl to silný závazek, pro který jsme se rozhodly všechny společně a který nám pomáhal být vždy první v lásce, abychom napodobovaly milosrdného Boha, který odpouští a zapomíná.“⁵

Augusto Parody Reyes a tým Slova života

⁵ Ch. Lubichová, *Láska k bližnímu*, Ze setkání s muslimskými přáteli, Castel Gandolfo, 1. listopadu 2002. Srov. C. Lubich, *L'Amore reciproco*, Città Nuova, Roma 2013, str. 89-90.